

Песик і його страхи

КУПИТИ

Дві історії під однією обкладинкою!

Волонтери ветеринарної клініки Амелія і Сем протягом тижня мають доглядати лабрадорчика Коко. Бешкетливе щеня дуже неслухняне, отож може наразитися на небезпеку: у містечку з'явився таємничий собака-кусака! Діти віддають Коко до собачої школи, і до вишколу долучається лякливий песик їхньої однокласниці Блискітка. Чи вдасться друзям впоратися з собачими негараздами? І чи такий вже й небезпечний той страшний кусака?

Чому варто читати:

Добрі та захоплюючі історії з серії «Історії порятунку» навчають дітей ставитися до тварин зі співчуттям, повагою та любов'ю. У Великобританії в цій серії видано вже понад 2 мільйони примірників книг.

Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ



Песик
і його страхи







Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ



Тесик і його страхи



Lucy Daniels
Animal Ark
SCAREDY-DOG

Published by arrangement with
The Van Lear Agency LLC

Особлива подяка Керін Дженер

Усі права захищені.

Люсі Деніелс
Песик і його страхи [Спецвидання друге]
Серія «Історії порятунку»

Перевод з англ. *Аліни Комісарової*

© Working Partners Ltd, текст, 2019

© Working Partners Ltd, ілюстрації, 2019

© ПП «АССА», видання українською мовою, 2021

© mrgaser, e-pub, 2022

ISBN 978-617-7877-43-0 (укр.)

Аннотація

Волонтери ветеринарної клініки Амелія і Сем протягом тижня мають доглядати лабрадорчика Коко. Бешкетливе щеня дуже неслухняне, отож може наразитися на небезпеку: у містечку з'явився таємничий собака-кусака! Діти віддають Коко до собачої школи, і до вишколу долучається лякливий песик їхньої однокласниці Блискітка. Чи вдасться друзям впоратися з собачими негараздами? І чи такий вже й небезпечний отой страшний кусака?

Ця книга належить **Видавництво «АССА»**, м. Харків.



ІСТОРІЯ ПЕРША
Таємничий
кусака

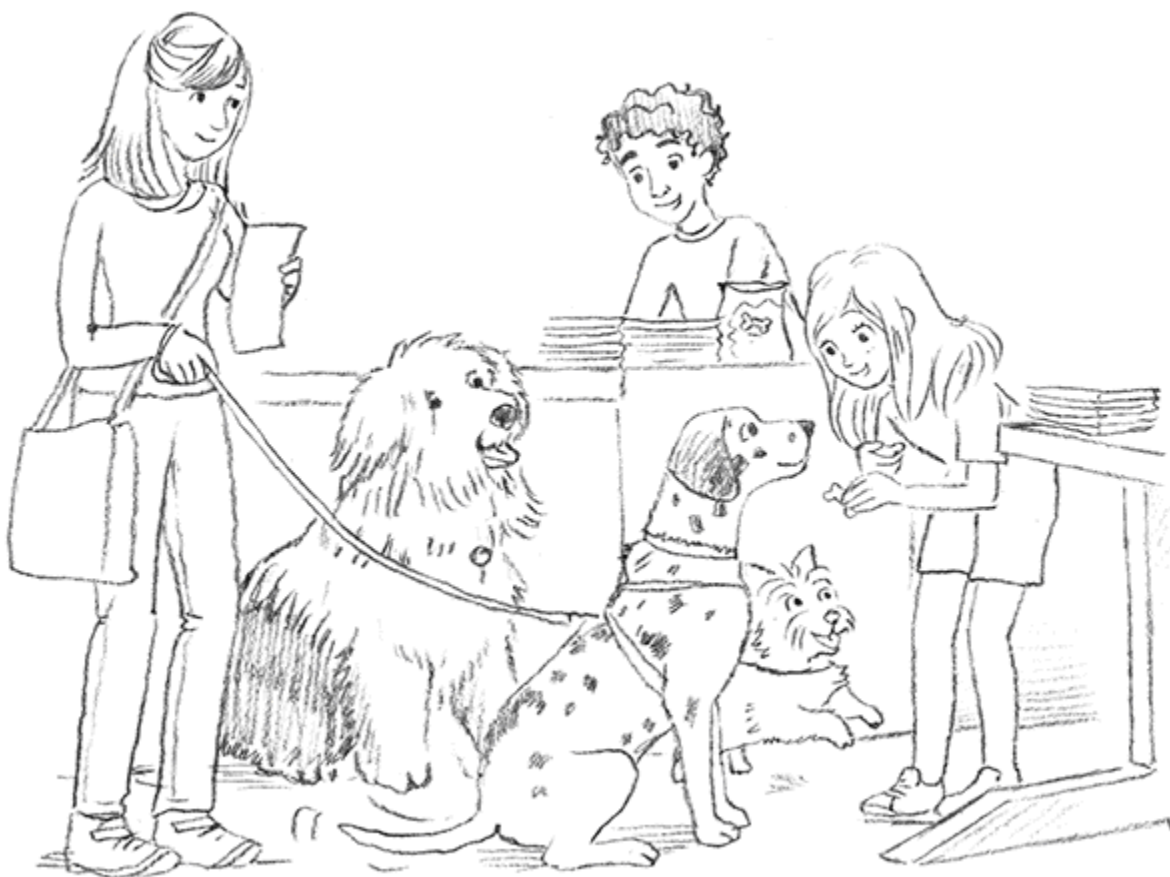


Розділ перший

Амелія Гейвуд пригостила плямистого далматинця, який слухняно сидів біля її ніг, печивом у формі кістки.

— Не хвилюйся, — утішила Амелія кудлату англійську вівчарку, що сиділа біля далматинця й жалібно дивилася на дівчинку круглими очима. — Я й про тебе не забула!

З вуст Амелії не сходила усмішка. У «Ковчегу» сьогодні День собак, а вона зі своїм найкращим другом Семом Бакстером якраз чергували у приймальні. Діти роздавали песикам ласощі, а їхнім власникам — порадики з догляду за собаками. Крізь вікно на них кидало свої промінчики ранкове сонце.



На їхнє щастя, у школі почалися канікули. Тож тепер, коли вони із Семом офіційні помічники у ветеринарній лікарні, можна буде провести весь тиждень тут, із тваринками. Це просто чудово!

З-за худорлявого песика породи віпет вигулькнув тер'єрчик Сема Мак. Він кинувся до Амелії і, метляючи коротким хвостиком, облизав їй руку.

Дівчинка засміялася.

— Можна дати йому ще печива? — запитала вона свого друга.

— Лише одне! — закотивши очі, дозволив Сем.

— Сидіти! — скомандувала Амелія, яка допомагала дресувати Мака. Побачивши, що тер'єрчик послухався й сів, вона дуже зраділа. — Хороший хлопчик, — похвалила дівчинка цуцика й дала йому смаколик.

Звівши голову, Амелія побачила, що до лікарні заходить високий, кремезний чоловік. На руках він тримав німецьку вівчарку. Волосся у відвідувача було коротке й сиве, а обличчя — дуже стурбоване.

Дівчинка помітила, що в собаки шерсть на передніх лапах заляпана кров'ю.



«Отакої, — подумала вона, квапливо зачиняючи за ними двері, — випадок явно не з легких...»

Ветеринар, містер Гоуп, обійшов стійку реєстрації й доброзичливо всміхнувся.

— Вітаю, — сказав він новому відвідувачу, — схоже, ви в мене вперше. Що сталося?

Чоловік кивнув на знак привітання.

— Мене звуть Кент Джейкобс. Я нещодавно переїхав до Веллфорда, — він ніжно погладив собаку по голові. — А це Шерлок! Пішов обнюхувати кущі біля нашого нового будинку й... повернувся з пораненою лапою. Я й гадки не маю, як це сталося.

Ветеринар звернувся до Амелії та Сема:

— Хочете допомогти мені в оглядовій?

— Так, звісно! — в один голос відповіли діти.

З-за стійки реєстрації на інвалідному візку виїхала адміністраторка лікарні Джулія.

— Гайда в оглядову, а я тим часом побуду з Маком, — сказала вона Сему. — Він допоможе мені роздати ласощі. Якщо сам їх не з'їсть!

— Дякую, Джуліє, — відповів хлопчик і разом з Амелією пішов за містером Гоупом.

В оглядовій кімнаті діти спостерігали, як ветеринар і містер Джейкобс обережно кладуть німецьку вівчарку на стіл. Шерлок був справжнім красенем: чорно-коричнева шерсть, довгий симпатичний писок, а загострені вуха стоять сторчма. Амелія знала, що собаки цієї породи спокійні й розумні, хоч і дуже люті на вигляд.

Узявши довгого пінцета, містер Гоуп ретельно оглядав рану. Коли він відгорнув клубок закривавленої шерсті, Шерлок навіть не поворухнувся, хоча на оглядовий стіл побігла цівка крові.

Амелія придивилася: що ж там таке?



«Якщо я хочу стати хорошим ветеринаром, — подумала вона, — то маю запам'ятовувати все, що побачу».

Лікар зрізав із лапи Шерлока сплутану шерсть, а потім акуратно витер кров ватним диском. Дівчинка знала: щоб знищити всі мікроби, які можуть заразити собаку, вату просочують перекисом водню.

Тепер Амелія побачила рану повністю. Дівчинка зойкнула. На шкірі пса видніли дві маленькі дірочки!

Містер Гоуп тихо присвиснув.

— Схоже, що Шерлока вкусили! — сказав він.

— Укусили? — перепитав містер Джейкобс, насупившись. — Оце дивина!

— Може, на нього напала лисиця? — припустив Сем.

— Чи борсук? — висунула свою версію Амелія.

— На мою думку, це зробив інший собака, — упевнено сказав ветеринар. — На щастя, рана не надто глибока.

— Оце так! — здивовано вигукнув хлопчик. — Шерлок — чималенького розміру. Який же лютий той пес, що на нього накинувся!

Лікар закінчив промивати рану й змастив її антибактеріальною маззю. Шерлок лише облизнувся.



— Собаки зазвичай не кусаються, хіба що хтось їх дуже налякає, — пояснив містер Гоуп. — Амеліс, подай, будь ласка, перев'язувальний бинт.

Бинт лежав аж на кінці столу. Дівчинка простягнула його ветеринару й схилилася над пораненою вівчаркою. Поки лікар забинтовував рану, тварина лежала спокійно — жодного руху.

— Майже готово, Шерлоку, — прошепотіла Амелія й перевела погляд на містера Джейкобса, який обережно гладив свого собаку. — А він доволі терплячий!

— Шерлок — поліцейний пес на пенсії, — пояснив господар, — і його завданням було шукати злочинців. Тому він звик до стресових ситуацій.

Очі Сема аж загорілися, коли він це почув.

— Собака — борець зі злочинністю? Неймовірно!

— Овва! — Амелія теж здивувалася. — І де він навчився цього?

— Я його навчив, — гордо мовив містер Джейкобс, — бо така в мене була робота. Я кінолог і дресирував поліцейних собак. Потім вийшов на пенсію та оселився тут. А нещодавно придбав собі котедж, який називається «Потороча».

— Це той, що біля сільського магазину? — поцікавився хлопчик.
Дресирувальник кивнув.

— Я впевнена, — мовила Амелія, нахиливши брови, — що пса, який укусив Шерлока, точно не завадить добряче повчити.

— Гм, — Сем задумався. — Хто ж цей таємничий кусака?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Перегорни сторінку,
щоб зазирнути до наступної
пригоди Амелії та Сема!





— Невже це справжній ліс? — захоплено вигукнула Амелія.

Трав'яниста стежка, якою вони крокували разом із Семом, за кілька кроків упиралася в густі чагарники, але дівчинка лише пришвидшила крок.

— Бабуся каже, що в лісі повно диких тварин. Я так хочу їх побачити, що ось-ось лусну від нетерпіння!

Аж раптом Семів тер'єрчик Мак схвильовано дзявкнув і натягнув повідець. Але то було лише пухнасте біле кошенятко. Воно стояло в тіні куща ожини й вилизувало лапки.

— Ані руш! — наказав Сем стривоженому цуцику.

Мак умить схаменувся. Амелія всміхнулася, коли тер'єрчик сів і, поглядаючи на свого хазяїна, чекав нових команд.

«Мак хапає усе на льоту!» — подумки зраділа дівчинка.

А киця ніби й узагалі не розчула, як хтось гавкає. Амелія присіла й простягнула до неї руку.

— Привіт, — сказала дівчинка.

Киця запитально звела на неї блакитні оченята.

— Ой! Яка ти гарнюща! — здивувалася Амелія.

А киця звелася на задні лапки й потяглася до її руки. Тицьнулася мордочкою в пальці й нявкнула чи не на весь ліс: «Ня-я-яв!»

Мак аж заскавчав від страху.

— Це ж не дика тварина! — заспокійливо всміхнувся Сем. — Чого її боятися?

Однак цуцик сховався за хлопчиком, підозріло оглядаючи лісову жительку.

Амелія почухала кицю за вушком, і та замуркотіла — майже так само голосно, як хрпів тато дівчинки. Від цієї думки Амелія розвеселилася.

Сем повів цуцика глибше в хащі, тримаючись якомога далі від галасливої кицьки.

— Ходімо дізнаємося, що там коїться! — гукнув він.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.





КУПИТИ